

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ – ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΑΣΩΣΗΣ

Ο τίτλος του «Δίκαιου των Εθνών» απονέμεται σήμερα στον Πρόεδρο της Κοινότητας Παλαιού Γυναικόκαστρου Στυλιανό Παπαδόπουλο, καθώς και στην ευρύτερη οικογένειά του, γιατί εκπλήρωσε, στον μέγιστο δυνατό βαθμό, την έννοια του ανθρωπισμού, μια και έθεσε σε κίνδυνο τόσο τη δική του ζωή όσο και την οικογένειά του, για να σώσει τη Λούτσα και τον Αβραάμ Λεβή.

Η οικογένεια Παπαδόπουλου, παρόλο που γνώριζε τον κίνδυνο και τις επικείμενες συνέπειες, δεν δίστασε να προσφέρει προστασία και βοήθεια στον Αβραάμ και στη Λούτσα Λεβή οι οποίοι, όπως και οι υπόλοιποι Εβραίοι, διώκονταν από το ναζιστικό καθεστώς. Πρέπει να τονίσουμε ξανά και ξανά πως, εάν γίνονταν αντιληπτοί, η ποινή για τη βοήθεια που προσέφεραν θα ήταν ο θάνατος για τους ίδιους και τις οικογένειές τους. Αυτό καθιστά τη στάση του Στυλιανού Παπαδόπουλου βαθιά αλληλέγγυα απέναντι στον συνάνθρωπο που διώκεται.

Σύμφωνα με την από 15-06-1993 δήλωση της Λούτσας Λεβή, ο σύζυγός της Αβραάμ Λεβή όταν οι Γερμανοί τον Ιουλίου του 1942 διέταξαν τους Εβραίους αρένες από 18 έως 45 ετών να παρουσιαστούν στην Πλατεία Ελευθερίας δεν παρουσιάστηκε.

Παράλληλα, όταν ξεκίνησαν να λαμβάνονται και άλλα μέτρα κατά του Εβραϊκού πληθυσμού της Θεσσαλονίκης, ο Λεβή και η οικογένειά τους δεν συμμορφώθηκε με αυτά. Δεν φορέσαν ποτέ το κίτρινο άστρο και δεν μετέφεραν την κατοικία τους στα όρια του γκέτο. Ο Αβραάμ Λεβή δεν έδωσε σημασία στις διαβεβαιώσεις της ηγεσίας της Κοινότητας. Αντίθετα, από τη πρώτη στιγμή, πίστευε ότι όλα αυτά τα μέτρα δεν θα βγουν σε καλό και αναζητούσε τρόπο διαφυγής από τη Θεσσαλονίκη.

Στους φίλους που τους ρωτούσαν γιατί δεν φορούσαν το κίτρινο άστρο, έλεγαν ψέματα ότι ήταν Ιταλοί υπήκοοι.

Προς το τέλος του Μαρτίου 1943 ενώ ήδη είχαν αναχωρήσει 3-4 πρώτες αποστολές, κάποια γειτόνισσα καταγόμενη από την περιοχή του Κιλκίς, έφερε σε επαφή του Λεβή με τον αιμίμηστο ΣΤΥΛΙΑΝΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ, πρόεδρο τότε του χωριού Παλιο Γυναικόκαστρο Κιλκίς και του πρότεινε να τους φυγαδεύσει και να τους κρύψει.

Ο Στυλιανός Παπαδόπουλος δέχθηκε χωρίς δισταγμό και φυγάδευσε διαδοχικά, πρώτα την αδελφή της Λούτσα Λεβή, Λούνα η οποία μετά τον πόλεμο έφυγε και έζησε στο Λος Αντζελες των Η.Π.Α., στη συνέχεια τη μητέρα του και τέλος τον ίδιο και τη σύζυγό του.

Ο Παπαδόπουλος φρόντισε και έβγαλε μάλιστα και πλαστές ταυτότητες.

Ο Αβραάμ Λεβή ονομάστηκε ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΒΙΖΑΤΟΣ

Η Λούτσα Λεβή ονομάστηκε ΕΛΕΝΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Και η Νουντού Λεβή ονομάστηκε ΚΕΡΑΣΩ ΤΑΧΙΣΙΔΟΥ.

Ο Στυλιανός Παπαδόπουλος ήταν πρόθυμος να φυγαδεύσει και να κρύψει και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας τα οποία ενώ αρχικά είχαν δεχθεί να φυγαδευτούν. Στη συνέχεια το μετάνιωσαν και έφυγαν στη Πολωνία όπου εξοντώθηκαν στα στρατόπεδα του θανάτου.

Η οικογένεια Λεβή σε όλη τη διάρκεια της κατοχής φιλοξενήθηκε στο σπίτι του Στυλιανού Παπαδόπουλου, στο Παλιό Γυναικόκαστρο Κιλκίς. Ο Παπαδόπουλος τους φρόντισε σαν πραγματικός πατέρας, χωρίς να ζητήσει ποτέ τίποτα. Στη διάρκεια της εκεί παραμονής τους ο Αλέκος Αλεβιζάτος δούλευε σε αγροτικές και κτηνοτροφικές εργασίες και η σύζυγος του Ελένη βοηθούσε στις δουλειές του σπιτιού.

Ο Στυλιανός Παπαδόπουλος κινδύνευσε αρκετές φορές για χάρη τους. Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι επειδή ήταν πρόεδρος του χωριού, από το σπίτι του περνούσαν και κατέλυαν συχνά αποσπάσματα Γερμανών αλλά και Ταγματασφαλιτών. Σε όλους έλεγε ότι είναι συγγενείς του, πρόσφυγες από τη Θράκη.

Μάλιστα, κάποτε τον πρόδωσε στους ταγματασφαλίτες ένας κάτοικος του γειτονικού χωριού «Νέο Γυναικόκαστρο» και ένα απόσπασμα ταγματασφαλιτών με επικεφαλής κάποιον ονομαζόμενο επίσης Παπαδόπουλο (που αργότερα διετέλεσε και Βουλευτής) ήλθε στο σπίτι, συνέλαβε τον Στυλιανό Παπαδόπουλο και τον Αβραάμ Λεβή. Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης ο Λεβή είπε είναι Έλληνας Εβραίος και ότι προτιμούσε να τον σκοτώσουν οι Έλληνες παρά να τους προδώσουν στους Γερμανούς.

Την ίδια γενναία στάση κράτησε και ο Στυλιανός Παπαδόπουλος, που είπε πως θέλησε σαν άνθρωπος και σαν Χριστιανός, να σώσει κάποιους συνανθρώπους του που καταδιώκονται άδικα. Τελικά, ο επικεφαλής των Ταγματασφαλιτών ο άλλος Παπαδόπουλος δεν τους πρόδωσε στους Γερμανούς και έδωσε εντολή να μην τους πειράξει κανείς.

Σήμερα, μετά από 80 περίπου χρόνια η τρίτη γενιά της οικογένειας Παπαδόπουλου και της οικογένειας Λεβή εξακολουθούν να έχει άριστες σχέσεις και αυτό και μόνο καταδεικνύει, πέρα από την οφειλόμενη ευγνωμοσύνη και τιμή που αισθάνονται οι απόγονοι της οικογένειας Λεβή, τον απόλυτο σεβασμό και τα αισθήματα ειλικρινούς φιλίας που τους χαρακτηρίζουν.